

SLÆGTEN LINDBERG

BIRKEFOGED NIELS JACOBSEN I BALLERUP

AF

ARNE SUNDBO

I Personalhistorisk Tidsskrift 10 r. 2. b. (1935) har F. C. BRETTEVILLE-PLUM meddelt en række oplysninger om nogle slægter LINDBERG, bl. a. ogsaa om den, der nedstammer fra borgmester ANDERS JACOBSEN i København. Borgmesterens oprindelse kendte forfatteren ikke. E. Nystrøm har i sin bog „Lyngby Sogns Historie“ (s. 54) ment at han var „en mand fra folkedybet“, men Bretteville-Plum godtgør, at dette ikke kan være tilfældet. Han gisner, som flere før ham, at borgmesterens fader var førstekapellanen ved Nikolaj kirke i København JACOB JENSEN LINSTORPH (død 1687) men ogsaa denne hypotese maa forlades, da kapellanens efterslægt er opregnet dels i Im. Barfods „Den falsterske Gejstligheds Personalhistorie“ dels i skiftet 1759 efter den barnløse kommandør LEONHARD KLAUMANN, hvis moder var en Linstorph (underadmiralitettsrettens skifteprot. i Rigsarkivet).

Problemet kan dog løses. Borgmester Anders Jacobsen havde en broder NIELS, der var birkefoged i Ballerup ved København „en af de gamle danske skaaninger, som der har forladt [efterladt] en del af sin timelige velfærd“, skrev amtmand Adam Levin Knuth om ham ved udnævnelser af hans efterfølger. Af en retssag mod birkefogeden 1691 fremgaar det, at han var søn af den kendte danske patriot, ridefoged (godsforvalter) paa Børringe kloster ved Malmø JACOB OVESEN.

Denne vedblev efter Skaanes afstaaelse til Sverige 1658 at være ridefoged over det store gods, der i den danske tid endog havde været et selvstændigt len. Ovesen støttede stadig de danske, bl. a. ogsaa deltagerne i Malmøssammensværgelsen 1659, hvis formaal det var at vinde slottet tilbage paa dansk haand. Det var farligt at være med her, og det gik da ogsaa de sammensvorne ilde. De ledende deltagere blev halshugget 1659 paa Torvet i Malmø, men Jacob Ovesen og hans tre sønner, der afhørtes under sagen, klarede sig fri.

Hvad sønnerne hed, kan ikke ses af de svenske forhørsprotokoller, der nu er i Stockholm (Kn. Fabricius: Skaanes Overgang til Sverige, 1. bd. s. 19 og 102), og noget bevis for, at birkefogeden og borgmesteren var to af disse sønner, foreligger maaske strengt taget ikke. Men det, vi ved om dem, bestyrker i høj grad antagelsen. Saaledes erfarer vi af kopskatmandtallene i kammerarkivet i Stockholm, at NIELS JACOBSEN 1670 og følgende aar boede paa den da afdøde Jacob Ovesens gaard i Anderslev, Vemmenhøg herred ved Malmø, byens største. Han var da nygift, altsaa ca. 25 aar. Thi 1681 siges i det danske skatte-mandtal for Ballerup, at hans ældste barn var 11 aar, saaledes født ca. 1670, N. Jacobsen var en fremtrædende mand i sin fødeegn, medhjælper hos ridefogeden (fogedsvend) paa Böringe kloster, og udnævntes 1675 af den svenske landshøvding (amtmand) til stedfortrædende skriver i Vemmenhøg herred, og det til trods for, at man sikkert har kendt ham som en dansksindet ligesom Jacob Ovesen. Det var de fleste bønder der paa egnen. Da vore tropper kom til Skaane 1676, blev han af den danske regering ansat som forvalter over hele Böringe kloster og Lindholm godser. Hans personlighed har formentlig været saadan, at svenskerne ønskede at have ham i deres tjeneste for at holde bønderne fra demonstrationer.

Niels Jacobsen kom her til landet som flygtning sommeren 1678 og opnaaede allerede kort tid efter (15/2 79) forpagtningskontrakt paa „den store gaard“ i Ballerup, den tidligere kgl. jagtgaard (31 tdr. 2 skp. 3 fdk. 1 alb. hartkorn), der da tilhørte den berømte medicinske professor THOMAS BARTHOLIN, og forud havde været beboet af den københavnske købmand CORT HENRIK MERKER, hvis enke (Magdalene Rohde) Bartholin havde ægtet 1678. Da stillingen som herredfoged i Sokkelund-Smørum herreder blev ledig, idet den tidligere foged FR. PEDERSEN EISENBERG udnævntes til ridefoged i Københavns amt, hvor Niels Jacobsens broder ANDERS var amtsforvalter, blev Niels Jacobsen 13/5 1679 herredsfoged og fik dermed bl. a. overladt fogedgaarden i Ledøje, som var temmelig stor (11.1.22 hartk.). Der kom iøvrigt samtidig som fæster paa denne gaard en anden landflygtig skaaning, ANDERS NIELSEN, som under krigen var indvandret hertil fra Hvellinge ved Malmø, og har efterladt en stor efterslægt paa Ballerupegnen¹. Da Sokkelund og Smørum herreder 1683 lagdes sammen med Ølstykke herred, blev Jacobsen foged i det nye Københavns Birk. Han maatte 1695 afgaa paa grund af svaghed (sygdom). Da

¹ I. P. Jørgensen: Slægterne paa Brydegaard og Øbakkegaard i Ledøje (Roskilde 1907) og Fra Frederiksborg Amt 1949, s. 15.

efterfølgeren skulle udpeges, fik Jacobsen adgang til at være medbestemmende, og efterfølgeren HANS JENSEN REIGELSEN, der efter tjeneste paa Bremerholm havde været ansat i Københavns renteskriverkontor i en 5 aars tid, ægtede hans næstældste datter.

Borgmester ANDERS JACOBSEN var ved sin død 5/5 1717, 70 aar gl. (Hl. Gejst kbg), kom hertil som ung 1661 straks efter Krigens afslutning og blev ansat i den fordelagtige stilling som kammerdreng hos Kongen. Efter 1670 at have kunnet gifte sig med den rige købmand SØREN HELLEKANDES datter Else, blev kammerdrengen (dreng = karl) 1672 amtsforvalter i Københavns Amt, en stilling, der sædvanligt indbragte en formue, gik 1694 over i privat forretningsvirksomhed og blev samtidig borgmester i København, hvad det altid var en fordel for en købmand at være.

En JACOB JACOBSEN, man kan gætte: en tredje broder, var allerede før krigen 1675-79 skriver paa Børringe kloster og fik 1676 den danske regerings stadfæstelse paa denne stilling under det danske styre. Han, der formentlig var ældre end Niels Jacobsen, boede paa den store gaard i Ebbesø i Anderslev sogn. Ogsaa han var en udpræget dansk mand og maatte snart flygte til København.

Hvorledes det gik ham her, vides ikke. Efter afslutning af krigen 1675-79 udvandrede mange skaaninger til Danmark, fordi de ansaa det for udelukket, at vi kunne generobre Skaane, Halland og Blekinge. Den danske regering lokkede dem hertil med store løfter, som den imidlertid svigtede. Derimod modtog befolkningen her i landet dem med stor venlighed, og overalt i landet finder vi de fordrevne skaaninger. Jacob Jacobsen synes dog ikke at være nævnt blandt de andre.

De to brødre Jacobsen er derimod, som man ser, blevet behandlet særlig godt af regeringen, hvad ligeledes kan støtte antagelsen om, at de var sønner af en mand som Jacob Ovesen.

Den omtalte retssag i Ballerup mod birkefoged Niels Jacobsen blev anlagt 1691 af en mand i Malmø KNUD CHRISTOFFERSEN, der den 12. oktober i retten fremlagde en obligation fra Jacobsen, dateret Børringe kloster den 26. marts 1675, og tre begæringer fra ham til Knud Christoffersen om laan, dateret Anderslev og udstedt i tiden mellem 9/12 1674 og 27/4 1678. Desuden havde Niels Jacobsen paa skiftet efter herredsfoged Erik Nielsen i Tulstrup 8/7 1676 indgaaet kautio for sin svoger JACOB OLSEN. Noget af gælden var betalt, men Knud Christoffersen paastod, at der endnu skyldtes et par hundrede sletdaler, hvorimod Niels Jacobsen hævdede i retten, at han havde afgjort det hele, 3-400 sletdaler, før han drog fra Skaane. Han henviste

desuden til at han ved sin bortrejse maatte efterlade en guds velsignelse af korn saavel som andre midler og levende kreaturer, som han ikke kunne tage med sig paa de tre vogne, hvorpaa han flygtede, og hvor der ogsaa skulde sidde hans hustru, 5 børn og hans hustrus fader – medens Knud Christoffersen blev i Skaane. Birkefogdeden førte tre vidner, der havde været i hans tjeneste derovre og var flygtet sammen med ham, nemlig Chr. Andersen, fæster i St. Vibenshus ved København, Gertrud Andersdatter, Glostrup, og Ole Hansen i Ballerup. De bekræftede rigtigheden af Niels Jacobsens forklaring og fortalte, at Knud Christoffersen havde nydt meget godt hos Niels Jacobsen, som to gange havde reddet hans liv fra bønderne, hvorefter Knud, der var fogedkarl paa Börringe kloster, af frygt var flygtet til Malmø.

Trods al lemfældighed, klogskab og umage havde Svenskerne ikke kunnet vinde de erobrede skaaninger for det nye fædreland. Efter slaget ved Lund den 4. december 1676 dannedes der endogsaa paa denne egn et beredent kompagni friskytter (partisaner), der fik den danske hærledelses anerkendelse, ligesom der oprettedes friskyttekompagnier adskillige andre steder i Skaane under krigen. Knud Christoffersens konflikter med bønderne kan skyldes, at de mente, han var svensksindet, hvad han faktisk var. Niels Jacobsen, der dog ligeledes indtog stillingen som fogedkarl, har derimod haft bøndernes tillid.

Der sporede ogsaa sociale divergenser paa godset. Herunder kan Knud Christoffersen have placeret sig anderledes end Niels Jacobsen. Maaske det sociale og det svenske er løbet sammen i eet. Bønderne havde allerede 1670 klaget over en inspektør ved Börringe kloster ELIAS ECKMANNNS bondeplagerier, hvad fremgaar af det meget omfattende arkiv, som den store skaanske regeringskommission 1669–70 har efterladt i riksarkivet i Stockholm, og som jeg desværre ikke har haft lejlighed til at gennemgaa. Der er maaske her yderligere oplysninger om Niels Jacobsens herkomst. En kort oversigt over dette arkiv er trykt¹.

Ved dommen i Ballerup den 21. december 1691 blev Niels Jacobsen frifundet for Knud Christoffersens søgsmaal med den begrundelse, at gælden var mere end betalt, mens Jacobsen endnu var i Skaane (dombogen).

Der er i landsarkivet i Lund bevaret et bind af tingbogen for Vemmenhøg herred i Skaane, omfattende tiden 1. februar 1674 til 10. sept. 1677, og der træffer vi Niels Jacobsen i hans hjemegn. Allerede paa tingbogens første blad optræder han i retten som fuldmægtig for inspektør DANIEL ECKMANN paa Börringe kloster, der da ejedes af

¹ S. Wägner: Skånska kommissionen av 1669–70, Lund 1886.

grev KARL GUSTAV KARLSSON, Kong Karl den tiende Gustavs søn udenfor ægteskab. Ejeren boede dog ikke paa slottet, men opholdt sig til stadighed i udlandet. Der var dengang to inspektører paa Börringe, formentlig brødre og sønner af den før nævnte Elias Eckmann, foruden Daniel ogsaa MAGNUS ECKMANN, hvoraf den første 1674 forpagtede godset og antog titlen *arrendator*, en benævnelse, der ogsaa dukkede op herhjemme ved denne tid, men var sjælden. Den brugtes om forpagteren paa et større gods. Sagsøgeren i den senere retssag i Ballerup nævnes i tingbogen som fuldmægtig hos Magnus Eckmann. En JACOB OLSEN, vel Niels Jacobsens svoger, var ridefoged paa godset Næsbyholm og boede paa gaarden Nyvang i Skurup sogn.

Den 3. maj 1675 tinglæstes en udnævnelse fra landshøvding baron AUGUSTINUS LEYONSKJÖLD, dateret Stockholm den 2. april 1675, hvorefter Niels Jacobsen skulle træde i herredskriver i Vemmenhøg herred BERTEL SØRENSENS sted, naar han i dette embede er „af andre ærinder optaget“. Forholdet var det, at herredsfogeden ERIK NIELSEN af landstinget (overretten) havde faaet en ubehagelig appeldom i en sag, han havde paadømt, og suspenderedes, hvorfor Bertel Sørensen blev konstitueret i hans sted og efter Nielsens død juni 1676 blev herredsfoged.

Imidlertid var den skaanske krig udbrudt 1675. Danmark angreb ikke straks Skaane, men besatte Mecklenburg, der dengang var en svensk provins. Muligvis har Niels Jacobsen været anset for upaalidelig i national henseende, nu det var kommet til krig, for øvrigt med rette. Thi den 20. juni 1676 blev, som det ses af tingbogen, herredsskriver i Herrestad og Lunits herreder ANDERS GRAAE udnævnt til skriver ogsaa i Vemmenhøg herred, skønt Niels Jacobsen som nævnt havde brev paa bestillingen. Men hen paa sommeren 1676 besatte den danske hær landet. Niels Jacobsen fik den 6. juli 1676 fuldmagt af det danske Generalkrigskommissariat (krigsministeriet) til at betjene stillingen som ridefoged over Börringe kloster, Lindholm og dets underliggende gods, og han førte derefter den danske titel: *forvalter*. Den 11. juli fik ligeledes skriveren ved godset JACOB JACOBSEN fuldmagt til vedblivende at forestaa sin bestilling som skriver. De to lod disse dokumenter tinglæse den 7. august tillige med et beskærmelsesbrev af 30. juli, underskrevet af ingen ringere end Danmarks kommanderende admiral CORNELIUS TROMP og den danske øverstbefalende til lands JOHAN CASPER CIGIGNON.

Niels Jacobsen lod straks tinget udmelde synsmænd til at konstatere tilstanden paa Börringe kloster for det tilfælde, at ejeren senere vilde gøre gældende, det havde lidt skade under Niels Jacobsens bestyrelse.

Den 30. oktober 1676 rejste ridefogeden for Herrestad herred JACOB HANSEN anklage mod Bengt Kromand i Mosby for drab paa en fremrejsende soldat, og N. Jacobsen gjorde krav paa og fik dommeren Bertel Sørensen til at overlade sig anklagemyndigheden i sagen, fordi drabet var sket paa Börninge klostres grund, men om soldaten var dansk eller svensk kan ikke ses, heller ikke om N. Jacobsen overhovedet har villet noget særligt med sin indgriben. Den omstændighed, at den svenske ridefoged rejste tiltale, er dog formentlig bevis for, at soldaten var svensk, og at det var derfor, N. Jacobsen greb ind.

Det er sidste dag, vi i tingbogen hører om ham.

Den 27. november lod ridefogeden i Vemmenhøg herred HANS NIELSEN KRAG, som var indsat af de danske, læse det danske paabud om udskrivning af en slagtokse af hver 20 halvgaarde, men den 4. december 1676 satte det ulykkelige og blodige slag ved Lund, skønt det var uafgjort, en stopper for Danskernes magt i Skaane, og tinget afholdtes ikke de følgende uger. Først den 5. februar 1677 samledes herredsfolket igen, og da til et ekstraordinært møde, hvor herredsfoged Bertel Sørensen lod oplæse hans høje ekscellence, feltmarskal og generalmajor FABIAN VON FERSENS ordre angaaende Snaphanerne, de danske modstandsfolk i Skaane, dateret 26. januar 1677, hvori det paalagdes bønderne at paagribe dem. Samtlige almue svarede, at „de i allersomstørste underdanighed højbemeldte hans Ekscellences ordre efterleve vil og skal“, hedder det i tingbogen.

I denne underdanige formulering, der skyldes den nye tingskriver Anders Graae, fornemmes maaske et suk over den strenge ordre. Snaphanerne var ofte ens egne naboer. Man mærker dog ogsaa i ordene omslaget i folkestemningen, efter at den danske hær havde vist sig underlegen i slaget ved Lund.

Den 26. februar 1677 anklagede ridefoged LENNART JENSEN paa Svanholm gods i Skurup sogn en af sine fæstere, Anders Nielsen i Kalsø, for at have skjult en syg snaphane, Rasmus Jyde fra Grønbjerg, til han døde, og beskyldte Anders for, at han havde villet begrave ham paa Skurup kirkegaard. Da der opstod mistanke om, at det drejede sig om en dansk modstandsmand, krævede præsten SØREN HANSEN ALICONITAN besigtigelse af liget, og de saa da, hvem det var. Anders Nielsen havde sagt baade til præsten og til sin husbond (ridefogeden), at det var en tiggermand, og havde, som det siges i tingbogen, „derved villet have haft ham hemmeligen begravet som en ærlig mand, hvilket var en stor last og synd for Gud.“ Herredsskriveren tilføjede, at han derved ogsaa havde brudt sin ed til Kongen (af

Sverige). Lennert Jensen paastod derfor Anders Nielsen dømt til at have forbrudt sin gaard og boeslod. Sagen blev udsat. Saa voldsomt rasede striden altsaa, at svenskerne ikke engang undte manden begravelse i indviet jord, da den døde Rasmus Jyde efter svensk opfattelse var landsforrædder.

Paa næste retsmøde den 29. marts rejstes tiltale mod en bonde i Nr. Torp, for at have dulgt en korporal, som dog fandt en hest og slap bort.

Hvad de tre sager endte med er uvist, da der ikke holdtes ting igen før den 3. september, fem maaneder senere, idet den danske hær havde genoptaget krigen i Skaane i april 1677. Den 10. september 1677 er sidste retsdag, hvoraf der er referat i bogen, og de følgende protokoller er tabt.

Allerede i vinteren 1676-77 var det blevet for hedt i Skaane for JACOB JACOBSEN, skriveren paa Börringe. Han oplyser i et brev til det danske krigskollegium, dateret København den 26. marts 1677, at han „for de svenske i Skaane har maattet fra gaard og al min ejendom og middel tage ritirat udi livsfare hid til staden, formedelst jeg havde bekommet det kgl. kommissariats fuldmagt paa skrivertjenesten over Börringe klosters gods“. Han fortæller om anledningen til sin flugt, at „en svensk karl, der tog ritirat til Malmø, havde medtaget en vadsæk til mig med en del jordebøger og dokumenter over Börringe Klosters gods, og jeg efter kgl. kommissariatets befaling sendte til ridefogeden ANDERS DOLMER.“ Han andrager derfor om, at hæren vil beslaglægge hans efterladenskaber i Skaane, „naar den kommer derover igen og fjenden forskærer (ødelægger).“ Af generalkrigskommissariatets kopibog i rigsarkivet ses, at ordren til at aflevere jordebøger, der naturligvis skulle bruges som grundlag for et skattepaalæg, er udgaaet den 4. april 1676, og at vadsækken blev bragt tilbage til Jacob Jacobsen den 14. juli netop af den ovennævnte Knud Christoffersen. Jacobsen har ikke været i tvivl om, at han var „en svensk karl“. 8 maaneder senere maatte altsaa Jacob Jacobsen fortrække. Muligvis har Knud Christoffersen angivet ham.

Niels Jacobsen har i modsætning til den anden, som det fremgaar af retssagen i Ballerup 1691, klaret sig til foraaet eller sommeren 1678, mærkeligt nok kan man synes. Thi ogsaa han var udnævnt af danskerne. De svenske har formentlig set deres regning i at beholde ham, da han beroligede de dansksindede bønder. Men krigen var faktisk afgjort i Sveriges favør, og det har, som vi har set, staaet Jacobsen klart, at han enten af nødvendighed eller af lyst maatte

foretrække at flytte til Danmark, fremfor at indrette sig paa de svenske forhold.

Birkefogeden blev ikke gammel. Han døde, da han kun var et halvt hundrede aar, den 30. september 1695, hans hustru KAREN MICHELSDATTER et par aar forinden, marts 1693. Paa skiftet efter ham var børnenes farbroder amtsforvalter ANDERS JACOBSEN formynder for to af de umyndige arvinger, der alle kalder sig LINDBERG (Linenberg). Boet viste en indtægt paa 2234 sletdaler, i vor mønt nominelt 4766 kr., efter købekraften mere end 10 gange saa meget. Men, naar gælden blev trukket fra, var boets overskud 17 skilling. Den afdøde birkefoged har levet under ganske fornemme vilkaar, hvad ogsaa de talrige bøger i boet vidner om. Der var en komplet lovsamling, der naaede tilbage til jyske lov 1241, bøger af opbyggelig natur og værker om filosofi, ogsaa skrifter paa tysk.

Niels Jacobsen var meget ærekær. Da hans nabos karl JENS JENSEN KJÆRULF paa den store gaard i Ballerup, som birkefogeden fraflyttede 1686, efter at den 1680 var indkøbt til Hjørtespriug gods, 1692 en dag, da der pantedes i landsbyen for overtrædelser af landsbyvedtægten, lidt rapmundet havde omtalt birkefogeden som „en skelm og bondeplager“, søgte Niels Jacobsen straks sit skudsmaal paa tinget, hvor han fik den bedste omtale, og han helmede ikke, før den formastelige sludrebøtte havde faaet svære bøder og var dømt til at „slaas til kagen“ (lænkes til straffepælen), hvis bøderne ikke blev betalt.

Paa skiftet efter birkefogeden var der 9 børn. 1755 døde i Slangerup en dattersøn NIELS HEIN, 52 aar gl. uden børn, og fra hans skifte kan tilføjes oplysninger om birkefogedbørnenes skæbne.

De ni arvinger var:

1. ELLEN NIELSDATTER LINDBERG, g. 1. JOHAN HEIN, ridefoged paa Sandholmgaard, død Kbhvn. 1705 (skifte), g. 2. foged i Bistrup birk 1705-51 LAURIDS HANSEN BUSCH, Himmelev ved Roskilde, der ved sin død 1751 indsatte Niels Hein til universalarving. Niels Hein blev gift (Kbhvn. Holmens K.) 1724 med Marie Hansdatter Norman. Han var da lakaj hos kommandør Rasmus Juel. Heins enke døde i Slangerup 1765, 98 aar gammel.
2. JACOB NIELSEN LINDBERG. Ved skiftet 1695 var han 24 aar og udenlands. Kurator var Henrik Welding til Edalgave.
3. DORTHE LINDBERG, g. m. faderens efterfølger HANS JENSEN REIGELSEN. Hun døde 1708 og efterlod sig 3 døtre: Margrethe Hansdatter, g. m. overjæger FIT LINTNER, Jægersborg, død før 1755 uden livs-

arvinger, Else Hansdatter, g. 1718 (Birkerød) m. skovrider, senere overførster og kancelliraad SØREN CHRISTENSEN (død 1751), havde børn og var arving i Heins bo, samt Dorthe Hansdatter, g. 1722 (Birkerød) m. MOGENS THULSTRUP (1691–1733), Helsingør teglværk, senere Nyrop teglværk, som var søn af ANDERS MOGENSEN (død 1708) paa teglgaarden i Helsingør, stamfaderen til FAMILIEN THULSTRUP, der antog dette navn efter sin fødeby i Skaane (g. 1685 Helsingør Kirsten Jørgensdatter Nieman, død 1711), jfr. Barfod: Den falsterske Gejstligheds Personalhistorie I, s. 175, gejstlig skifteprotokol for Falster søndre herred 1753, s. 450 og Erslews forfatterleksikon. JØRGEN MOGENSEN THULSTRUP, f. Helsingør teglværk 1726, var raadmand i København.

Hans Reigelsen blev anden gang gift med VENDELE CATRINE SCHMALBACH, f. 1673, datter af købmand paa Vestergade i København CLAUS HENRIKSEN SCHMALBACH og hustru Catrine Rawens, der begge døde 1684 (Overformynderiets protokol 1682–90, s. 62, landsarkivet). Den ikke længere helt unge dame havde dengang arvet en anseelig formue efter sine forældre. Hendes formynder var sukkerbager ANDREAS KELLINGHUSEN. Dennes moder Katrine, sl. urtekræmmer DANIEL KELLINGHUSENS paa Gl. Tørv, var Vendeles bedstemoder (død 1688), og som det fremgaar af bytingets afkaldsbog i landsarkivet, var hendes morbroder CLAUS RAVN (død 1688).

Reigelsen havde i sit sidste ægteskab to døtre: Catrine, der ved hans død 1716 var 8 aar gl. og Dorthe Margrethe, 6 aar. Enken (død 1734) blev 1719 gift med raadmand ANDR. BEKKER i Helsingør (død 1736), med hvem hun havde børn.

4. KAREN LINDBERG. Ved skiftet 19 aar, g. 1699 (Brønshøj) BENDIX NIELSEN FOX, præst i Ølsted, Frederiksborg amt, student fra Slangstrup skole 1684, død 1738 som provst. Hans fader NIELS SVENDSEN boede 1700 hos sønnen, var da 85 aar gl. Fox efterlod to døtre: Margrethe Bendixdatter, 1755 enke efter degnen i Ølsted POUL BAGGER, og Karen Bendixdatter, g. Anders Svendsen, Hillerød. Hun døde før 1655 fra 4 børn.

5. ANNA LINDBERG. Paa skiftet 1695 18 aar gl., senere g. m. SENECA BONNESEN FRIIS, søn af den norske postmester i Helsingør BONNE SENECASEN FRIIS. De flyttede til Slangstrup, og begge døde før 1755. De havde to børn, NIELS SENECA FRIIS, død i Slangstrup 1760, 51 aar gl., og Margrethe Dorothea Friis, begge arvinger i Heins bo.

6. og 7. BEATE OG METTE LINDBERG, 16 og 14 aar paa skiftet, døde gden børn inden 1755.

8. MARIE LINDBERG. Paa skiftet 11 aar, ægtede 1719 gæstgiver og købmand i Helsingør HENRIK HØFFNER (død 1732, 45 aar gl.). Han blev gift i. 1712 (Helsingør) m. Gertrud Drewes, enke efter kirurg og gæstgiver JOHAN SAMUEL WEILANDT. Hun døde 1717. Ved skiftet efter Hein opholdt Marie Lindberg sig i Vartou hospital i København.
9. LARS NIELSEN LINDBERG. Student fra Frederiksborg skole 1709, 1718 degn i Kidserup-Kirkesaaby, død 3/8 1746, sindsyg. Hans enke hed Gertrud Bruun. De havde et barn, Anna Dorothea, der 1755 tjente hos den russiske gesandt i København, baron Johan Albrecht Korff.